

Nạn Nhân Thử Tâm

Tôi chạy xe với tốc độ khoảng 130 cây số một giờ. Đồng hồ tốc độ trong xe tôi không chạy, tuy nhiên con đường dài và bằng phẳng trước mặt khiến tôi cảm thấy mình đang chạy ở tốc độ đó.

Đôi mắt Tân, một thiếu niên tóc đỏ, sáng lên với vẻ hơi man dại khi lắng tai nghe radio. Khi phần tin tức kết thúc, Tân vận âm thanh nhỏ bớt. Tựa ngửa ra ghế, cậu bé lấy tay chùi miệng trước khi lên tiếng với vẻ thích thú:

- Cho tới bây giờ, họ đã tìm được bảy nạn nhân.

Tôi gật đầu:

- Tôi biết.

Rồi đưa một tay lên bóp nhẹ sau gáy để làm giảm bớt sự mệt mỏi, Tân nhìn tôi nhếch mép cười:

- Ông có điều gì lo nghĩ phải không?

Tôi liếc nhìn cậu ta thật lẹ rồi nhún vai:

- Không! Tôi không có gì phải lo nghĩ hết.

Tân vẫn cười:

- Cảnh Sát đã lập những nút chặn khoảng một trăm cây số xung quanh thành phố Melbourne.

- Tôi biết.

Tân gần như cười khúc khích:

- Kẻ sát nhân thông minh hơn Cảnh Sát nhiều.

Tôi liếc nhìn cái túi xách trên đùi thiếu niên tóc đỏ rồi hỏi:

- Cậu còn đi xa không?

Tân nhún vai:

- Tôi cũng không biết nữa.

Tân là một thiếu niên mảnh khảnh, thấp hơn một người trung bình. Trông cậu ta chỉ vào khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nhưng Tân là loại thiếu niên - hoặc thanh niên? - với nét mặt trẻ thơ nên cậu ta cũng có thể đã trên hai mươi tuổi không chừng. Khó đoán.

Cậu bé chùi tay lên ngực áo trước khi trở lại câu chuyện có vẻ ám ảnh cậu khi hỏi tôi bằng một giọng ngập ngừng:

- Ông có bao giờ thắc mắc là tại sao kẻ sát nhân lại làm như vậy hay không?

Tôi vẫn nhìn thẳng vào đoạn đường trước mặt:

- Không.

Cậu ta liếm môi:

- Theo ý tôi, có thể hắn bị đè nén quá mức. Suốt đời hắn, luôn luôn bị đè nén. Lúc nào cũng có người bắt hắn phải làm việc này việc nọ mà hắn không muốn. Tới một lúc bị đẩy đi quá xa, hắn không còn chịu đựng nổi nữa... Họ đã đẩy hắn thêm một lần cuối, quá xa!

Tôi giữ yên lặng, không có ý kiến. Tân nhìn thẳng về phía trước:

- Bị đẩy đi quá xa, hắn bùng nổ. Bất cứ việc gì cũng có giới hạn, và... ông biết không, một người dù nhẫn nhục đến đâu đi nữa, khi bị đẩy quá một biên giới nào đó, cũng phải bùng nổ.

Tôi vừa hơi loi chân ga một chút, Tân đã lập tức quay sang nhìn thẳng vào mặt tôi:

- Tại sao ông lại lái chậm lại?

Tôi bình tĩnh đáp:

- Xăng còn ít quá. Cây xăng phía trước là cây xăng đầu tiên tôi thấy trên đoạn đường dài cả trăm cây số. Biết đâu phải cả trăm cây số nữa mới lại có một cây xăng khác.

Tôi lái xe vào lề đường trước khi quẹo vào một trạm xăng với ba cây xăng cũ kỹ. Một ông già từ trong trạm xăng bước ra, lạng lẽ tiến tới phía tôi. Tôi lên tiếng:

- Ông làm ơn đổ đầy bình và kiểm soát nhớt dùm tôi luôn.

Trong khi ông già làm việc, Tân lặng lẽ nghiên cứu trạm xăng. Đó là một căn nhà nhỏ bằng fibro mái tôn, nằm giữa một đoạn đường rừng mênh mông. Sau khung cửa, tôi thoáng thấy một cái bàn, giấy tờ bừa bộn và qua khung cửa kiếng bụi bặm, tôi nhìn thấy một cái điện thoại trên tường.

Tân có vẻ hơi nóng ruột, bẻ mấy khớp ngón tay kêu răng rắc:

- Ông già này chậm quá. Tôi không thích chờ đợi.

Rồi vừa nhìn ông già giờ nắp xe lên kiểm soát dầu máy, cậu vừa nhìn tôi nói thật chậm rãi:

- Tại sao một người già cả như vậy mà vẫn còn muốn sống? Ông ta chết đi có lẽ tốt hơn.

Tôi tránh cái nhìn có vẻ đe dọa của cậu, móc túi lấy bao thuốc và hộp quẹt, lấy một điếu thuốc đặt lên môi, bật hộp quẹt châm điếu thuốc, rít một hơi dài.

Tôi cố tình làm việc này một cách chậm chạp. Rồi sau khi quay ra cửa xe, thở một hơi khói dài khoan khoái, tôi quay lại nhìn cậu:

- Ông ta không đồng ý với cậu đâu.

Đôi mắt liếc nhanh về phía văn phòng, Tân nhếch mép cười, có vẻ không để ý đến câu nói của tôi. Cậu hỏi tôi với vẻ dọ dẫm gần như thách thức:

- Trong đó có điện thoại, ông có cần gọi cho... ai không?

Tôi thở ra một hơi khói nữa:

- Cậu muốn nói gì? Ai?

Tân nheo mắt:

- Thì... cảnh sát chẳng hạn.

- Để làm gì?

Tân vẫn với nụ cười bất cần đời:

- À, nếu không thì thôi.

Khi ông già đem tiền thổi lại cho tôi, Tân hỏi:

- Ông có nghe radio không?

Ông già lắc đầu:

- Không, tôi thích yên tĩnh hơn.

Tân gật gù có vẻ hài lòng:

- Đúng, ông làm đúng đó ông già. Không nghe radio ông sẽ sống thọ hơn.

Lái trở ra xa lộ, tôi tổng ga cho xe chạy với tốc độ khoảng trăm hai trăm ba một giờ.

Cậu bé ngồi yên vài phút trước khi lên tiếng:

- Phải có can đảm mới hạ sát được tới bảy người. Ông đã bao giờ cầm súng trong tay hay chưa?

- Cũng thỉnh thoảng.

Đôi mắt Tân sáng lên:

- Có bao giờ ông chĩa súng nhắm thẳng vào ai chưa?

Tôi liếc nhìn cái túi xách trên đùi Tân thật lạ, không đáp. Tân tiếp tục nói với vẻ khích động:

- Ông sẽ có một cảm giác thích thú khi có người sợ ông. Khi có cây súng trong tay, ông không còn bé nhỏ như thiên hạ thường nhìn ông nữa.

Tôi phụ họa:

- Đúng. Không bao giờ thiên hạ dám coi một người cầm cây súng trên tay là một thằng lùn hoặc một thằng lỏi nữa.

Nét mặt Tân như bừng sáng lên. Tôi nói tiếp:

- Cậu sẽ là người cao lớn nhất thế giới khi có cây súng trên tay. Với điều kiện là không người nào khác cầm súng đối diện với cậu.

Tân có vẻ khích động hơn, nhìn tôi nhếch mép cười:

- Phải là người can đảm lắm mới dám giết người. Hình như thiên hạ không mấy người biết điều đó.

Tôi hắng giọng:

- Một trong bảy nạn nhân là một đứa bé lên năm. Cậu nghĩ sao về việc đó?

Tân liếm môi:

- Có thể là... tai nạn!

Tôi lắc đầu:

- Sẽ không ai nghĩ như vậy.

Đôi mắt Tân có vẻ như bất định trong khoảnh khắc trước khi hỏi lại tôi:

- Ông có đoán là tại sao... hắn lại hạ sát một đứa trẻ mới lên năm hay không?

Tôi nhún vai:

- Kẻ ra cũng khó đoán. Kẻ sát nhân hạ sát một người, một người, rồi một người nữa. Có thể sau khi đã giết vài mạng, đối với hắn, việc nạn nhân là đàn ông, đàn bà, hoặc trẻ con cũng chẳng có gì khác biệt.

Tân gật gù:

- Có thể... Ông cũng có thể tìm thấy cái thú trong việc giết người. Cũng chẳng khó gì. Sau một vài mạng đầu tiên, sẽ không có gì đáng kể nữa và ông sẽ cảm thấy rất thích thú.

Tôi không nói, chỉ lặng yên suy nghĩ. Sau khoảng năm phút yên lặng, Tân lại lên tiếng:

- Họ sẽ không bao giờ bắt được hắn. Hắn rất thông minh.

Tôi liếc nhìn cậu ta thật lẹ:

- Sao cậu biết? Cả nước này đang truy nã hắn. Cả nước này ai cũng biết rõ hình dạng kẻ sát nhân.

Tân nhún vai:

- Có thể hắn cóc cần điều đó. Hắn chỉ làm những gì hắn phải làm. Bây giờ, đối với mọi người, hắn là một con người vĩ đại.

Chúng tôi lại yên lặng trong khoảng hai cây số. Cuối cùng, không dẫn được, Tân cựa mình trong ghế:

- Ông nghe tả hình dạng của kẻ sát nhân trong radio?

- Liên tục một tuần qua.

Tân nhìn tôi với vẻ tò mò nhiều hơn là ngạc nhiên:

- Ông không sợ khi cho tôi quá giang hay sao?

- Không.

Nụ cười của Tân vẫn có vẻ ranh mãnh:

- Ông là người có bộ thân kinh bằng thép.

Tôi lắc đầu:

- Không hẳn. Tôi cũng biết sợ khi nào tôi phải sợ. Thế thôi!

Tân vẫn nhìn thẳng vào mặt tôi:

- Tôi hoàn toàn giống hình dáng kẻ sát nhân được mô tả trong radio. Ông có nhận thấy điều đó hay không?

- À...

Tân cười thích thú:

- Tôi trông giống kẻ sát nhân. Mọi người đều sợ tôi. Tôi rất thích điều đó.

Tôi mỉm cười:

- Có thể cậu không còn được thích thú bao lâu nữa đâu.

Tân không thèm để ý tới câu nói của tôi. Hắn tiếp:

- Tôi bị cảnh sát chặn lại cả thấy ba lần trên xa lộ này trong hai ngày qua. Tôi được mọi người biết tới không kém gì kẻ sát nhân.

- Tôi biết. Nhưng tôi nghĩ rằng cậu sẽ còn nổi tiếng hơn nữa và tên tuổi của cậu sẽ được đăng tải trên báo chí. Để tôi tìm một chỗ nào trên xa lộ này cho cậu.

Tôi lơi chân ga cho xe chạy chậm lại trước khi hỏi Tân:

- Còn tôi thì sao? Tôi coi có giống kẻ sát nhân hay không?

Tân nhìn tôi nhếch mép cười với vẻ chế diễu:

- Không! Tóc ông màu đen, còn kẻ sát nhân tóc đỏ, như tôi.

Tôi mỉm cười:

- Cậu nhìn kỹ xem có phải tôi nhuộm tóc hay không?

Tân nhìn chăm chăm vào mái tóc của tôi rồi đôi mắt cậu bé trợn tròn lên khi chợt hiểu việc gì sẽ xảy ra cho cậu.

Cậu sẽ là nạn nhân thứ tám.